rahhwa suust weel jõudnud kokku koguda ja üles-panna.

Meie aeal on ka need wiimadsedgi mälestused meie rahwa meelest ära hakanud kaduma, mis mite hea tunnistus meie-aegse rahhwale ei ole. Jumal aga hoidku meid selle eest, et nende mälestuste kustumistega ühes ka wana eesti wõim meist ei lahkuks. (Kolm isamaa kõnet.)

Must räästas ja ööpik.

Ühe rikka mehe majas rippusid kaks linnu puuri: ühe sees oli üks must räästas ja teise sees üks ööpik wangis. Räästalle oli ta peremees 2 laulu wiisi õpetanud ja neid ta kräägsutas nii sageste, kui aga ta peremees seda tegema sundis. Ööpik aga laulis nõnda, kudas Jumal tale laulu loonud oli, kui ka mitte nõnna rõõmsaste nagu tominga ladwas; sest ta wangi põli tegi ta südame kurwaks ja ta laulu heli kurtis priidust taga. Üle selle oli ta süda alati oma peremehe peale täis, et miks see teda wanggi heitnud oli ning kui peremees waheşt ka puuri juure tuli ja ööpiku ilusat laulu oma meelejahutuseks kuulda tahtis, ja weel pealegi meelitades ööpiku laulda palus, siis seisis see wait kui lukk. Niisugust olekut oli räästas

juba mitu korda ööpikule nina peale wilsanud, teda patuseks sõimand ja iseennast pühaks kiitnud. Ühel pääwal, kui ta jälle wana moodi oma peremehe käsu peale ta meelepäralist wiisi kräägsus, andis see tale tüki sukkurt. „Waata naaber“, kiitles ta, „kui sa ka nii alandlik oleks ja kohe oma peremehe käsu peale laulaks, siis sa saaks ka sukkurt.“ — „Kräägsu aga sina peale, mis su wangistaja sind kräägsuda käsib,“ wastab ööpik, „minu ülesandane troost nn wangi põlwes on mulle mu Jumalast loodud lauluand.“ —

Mu isamaa.

Mu isamaa,
Kui kaunis sa!
Su rinnal hiied kohawad;
Su kärgal ta,
Ja nõgus ka
Meil wiljad kangest mühawad.
Sest laulan ma
Sull' Maarja-maa:
End rõõmusta mu isamaa,
Mu armas kallis Eestimaa!

Mu isamaa,
Kui rikas sa!

Eesti-maa-rahwa Kalender 1880, lk. 30